

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Καθώς έρχεται το κρύο, στον κλειστό χώρο, έρχονται και κάποιες θύμισες με αυτά που ζήσαμε σε περασμένα χρόνια. Τότε που είμασταν νεότεροι, ρε αδερφέ. Ζούμε στο σήμερα, είναι πολλά που μας απασχολούνε, αλλά καμιά φορά θυμόμαστε την καθημερινότητα του χτες.

Τότε που η νοσταλγία υποχωρούσε και θέλαμε και κάτι άλλο πέρα από το δικό μας. Δεν με συγκίνησαν τα τσα-τσα και τα μοντέρνα, δεν καταλάβαινα και τα λόγια και πέρα από σύγχρονα δικά μας, αυτά τα όμορφα Χατζηδάκις, Θεοδωράκης, Ξαρχάκος που αναγέννησαν το ελληνικό τραγούδι, είχα και κάτι δίσκους κλασσικής μουσικής, όχι βαριάς. Κάτι ραψωδίες του Μπραμς, κάτι γαλλικά (λα μερ= η θάλασσα) κάτι της Πιάφ (ντε ριέν) με εκείνο το μακρόσυρτο ννν), κάτι βιολιά...

Δεν τα μπορώ τα κλαψουριάρικα, τα βαριά λαϊκά. Αλλά μ' αρέσει πολύ η Δραπετσώνα που το νιώθω πολύ δικό μας, και μερικά πολύ καλά, όπως της Μπέλου το «μην κλαίς και μη λυπάσαι που βραδιάζει...».

Αλλά τι σου μιλάω για μουσικές μου προτιμήσεις και πολλές αναμνήσεις της καθημερινής ζωής του χτες είναι σαν απόπνοχος μελωδίας που ακούσαμε με φίλους, μελωδίες από τραγούδια του χτες.

Κι έρχεται η μνήμη του Λεωνίδα. Έρχεται, που λες, τις προάλλες ένα πρωί ο Φώτης Χαρίδημος, φίλος παλιός και πατριώτης που είχα καιρούς να τον δω, όπως συμβαίνει συχνά, καθώς μας παίρνει η ζωή με τις τόσες αλλαγές, έρχεται ο Φώτης πρωί, πρωί και μου φέρνει δύο ψάρια φρεσκοτάτα. Και μου εξηγεί ότι πάει συχνά για ψάρεμα και μου λέει πάει με τον Λεωνίδα. Με πόσες μελωδίες μας έχει διασκεδάσει ο Λεωνίδας με τη ορχήστρα του...

Κι αυτόν χρόνια να τον ιδώ. Απλές χαρές καθώς κυλάει ο χρόνος, μνήμες αγαπικές που σε φέρνουν στο χτες. Ο Φώτης πάει για τα ογδόντα κι όμως κρατάει γερός σαν πάντα, άντεξε και στο καλάμι και δεν είναι σωματώδης. Όμως δυνατός και δυναμικός ψαρεύει ακόμα, έχει παιδιά κι εγγόνια κι έχει την ζωή του γεμάτη.

Έχασε τη γυναίκα του νωρίς αλλά μεγάλωσε τα παιδιά του, δημιούργησε και τώρα ζει τη ζωή του με τις ασχολίες του, κήπο, πουλιά,

δίπλα στην κόρη του, αλλά ανεξάρτητος. Οι άνθρωποι δίπλα μας που γίνονται παράδειγμα και υπόδειγμα. Πόσοι τέτοιοι που δεν κινήσαν την προβολή, αλλά έδωσαν τη ζωή τους στο καθήκον.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη, που αν δεν μοιάζαμε δεν θα συμπεθεριάζαμε!

Βέβαια, δεν συμπεθεριάσαμε, όμως μια φιλία 50 χρόνων είναι πιο στενή σχέση από το συμπεθεριό. Οι μουσικές και χορευτικές προτιμήσεις σου είναι όπως τις δικές μου, αλλά εσύ τουλάχιστον χορεύεις δημοτικούς χορούς, ενώ εγώ έχω δύο αριστερά πόδια που δεν οφείλονται στην ιδεολογία και τα πιστεύω μου.

Για μένα η μουσική δεν είναι αιτία για χορό, αλλά για ψυχική και συναισθηματική ανάταση. «Τα παιδιά τού Πειραιά» είναι ωραίο άσμα του Χατζηδάκι, όπως και πολλές άλλες μεγάλες επιτυχίες του, όμως συναισθηματικά με συγκινεί «Ο Μεγάλος Ερωτικός» του. Ενώ ψυχολογικά δεν με ενδιαφέρει ο πολυτραγουδισμένος «Ζορμπάς» τού Θεοδωράκη, γιατί από όλα τα σπουδαία διαχρονικά μουσικά πονήματά του, «Τα λιανοτραγούδα τής πικρής πατρίδας» (Μικρός λαός και πολεμά δίχως σπαθιά και βόλια για όλου του κόσμου το ψωμί το φως και το τραγούδι.

Κάτω απ' τη γλώσσα του κρατεί τους βόγγους και τα ζήτω

κι αν κάνει πως τα τραγουδεί ραγίζουν τα λιθάρια) μού δίνουν κουράγιο όταν είναι πε-

σμένο το πητικό μου.

Πιστεύω ότι η «Δραπετσώνα» είναι ιστορικό μουσικό μνημείο αφιερωμένο στον πόνο τού εργάτη (Πάρ' το στεφάνι μας, πάρ' το γεράνι μας, στη Δραπετσώνα πια δεν έχουμε ζωή, κράτα το χέρι μου και πάμε αστέρι μου εμείς θα ζήσουμε κι ας είμαστε φτωχοί), ενώ ο πονεμένος ύμνος «Αϊβαλί» από τα «Σμυρναϊκά Τραγούδια» (βλέπει ο Θεός το Αϊβαλί και σταματάει ο νους του) είναι το μοιρολόι για τις πατρίδες που χάσαμε.

Η Πιάφ, που είχε παντρευτεί έναν νεαρό Έλληνα, ανήκει στην κατηγορία των αθανάτων καλλιτεχνών που με την εκθαμβωτική παρουσία τους σημάδεψαν την εποχή τους και εξασφάλισαν την υστεροφημία τους.

Καλλιτέχνες έρχονται και φεύγουν σαν διάτωνα αστέρια, όμως φαινόμενα υψηλής ποιότητας στις εικαστικές τέχνες, στη μουσική και το τραγούδι, φωτίζουν το πνεύμα και τη ψυχή μας, όπως ο ήλιος φωτίζει την ύπαρξή μας.

Γι' αυτό καλέ μου φίλε δεν ξεχνάς τον Φώτη και τον Λεωνίδα...

Η μικρή Ελλάδα μπορεί να είναι φτωχή χώρα, ο παρίας τής Ευρώπης, όμως έχει τη δυνατότητα να μοιράζει γενναιόδωρα τον μυθικό πλούτο της στις επιστήμες, στις τέχνες και τα γράμματα, όχι μόνο των προγόνων της, αλλά και των σύγχρονων επιστημόνων, συγγραφέων και εικαστικών που διαπρέπουν.

